

2 μέρες

ενάντια στον κανιβαλισμό
και την διαπόμπευση
των οροθετικών γυναικών

Εισογήσεις

το μπροσουράκι που κρατάτε στα χέρια σας αποτελεί μια απόπειρα κριτικής στον καννιβαλισμό και στο πως αυτός εκβάλλει μέσα από το παράδειγμα των προφυλακισμένων και διαπομπευμένων γυναικών. Πρωτα και κύρια επιχειρεί μια αντιεξουσιαστική κριτική, προσπαθώντας να πιάσει το ζήτημα συνολικά και όχι απομονωμένα και “φιλανθρωπικά”. Θέλουμε να μιλήσουμε δηλαδή για όλα αυτά που εκβάλλουν καταπίεση, αποξένωση, μιζέρια στις ζωές μας, να εντοπίζουμε τις αιτίες και όχι να “λυπηθούμε” κενά και εφήμερα.

μέρα πρώτη.

το δόγμα της απειλής της δημόσιας υγείας
η περίπτωση των προφυλακισμένων γυναικών
και πως αυτή εφαρμόζεται σαν εργαλείο
πειθάρχησης

μερα δευτερη.

μια σύντομη ιστορία του trafficking
οι έμποροι, τα σώματα - “προϊόντα”- και οι πελάτες
που -πρέπει- να ‘χουν πάντα δίκιο

υγειονομικές βόμβες

και λοιπά ευχάριστα

Προφανώς ο όρος δεν είναι καινούργιος. Ήταν όμως 1-2 μήνες πριν τις εκλογές που επανήλθε στις ζωές μας, όταν σε ζωντανή τηλεοπτική κάλυψη άρχισε “να πλύνει το κέντρο της Αθήνας και τις γύρω περιοχές”.

τι καταστροφή ?!

Αρχικά ήταν οι παράνομοι μετανάστες που βρωμίζουν το “ιστορικό μας κέντρο”, μένουν δεκάδες και εικοσάδες σε σπίτια κλουβιά και μας κολλάνε ασθένειες..

λες και είναι επιλογή τίποτα από τα παραπάνω στο ανοιχτό
στρατόπεδο εργασία που λέγε Αθήνα ?

Και αφού αυτό έκανε τον κύκλο της δημοσιότητας του με τις σκούπες του Χρυσοχοΐδη και τη περαιτέρω στρατιοτικοποίηση είτε του κέντρου, είτε της ίδιας της ζωής των μεταναστών -με τα επισημα στρατόπεδα συγκέντρωσης-, μια δεύτερη υγειονομική βόμβα έρχεται να ταραξει για μια ακόμη φορά

τον ύπνο της άγιας ελληνικής οικογένειας.

Τα γεγονότα είναι λίγο πολύ είναι γνωστά.

Οι 2 εκδιδόμενες γίνονται 15, οι φωτογραφίες και τα στοιχεία τους δημοσιεύονται παντού, διαπόμπευση και εξευτελισμός με το γράμμα του νόμου και ενώ παράλληλα όλους τους πιάνει ο πόνος για την υγεία των πελατών, που σπάνε τα τηλέφωνα πανικόβλητοι.

Προφανώς γιατί ο πελάτης έχει πάντα δίκιο !

Πάνω σε αυτή τη φράση βασίζεται η απόλυτη αντιστροφή της πραγματικότητας. Οι γυναίκες στη πλειονότητά τους εξαρτημένες, από εκμεταλευόμενες μετατρέπονται σε θύτες και την θέση των θυμάτων πέρνουν οι πορνοπελάτες.

Υπενθύμιση !

Αυτοί οι τόσο τρομοκρατημένοι από το HIV οικογενειάρχες, ήταν αυτοί που πλήρωναν για να βιάζουν γυναικεία κορμιά και που τα σκάγαν εξτρα για να γαμάνε χωρίς καπότα.

Για έμας τα πρωτοσέλιδα των βρωμοφυλλάδων δεν είναι η αιτία του κυνηγιού μαγισσών, αν και παίζουν μια χαρά τον ρόλο τους.

Το όλο πανηγύρι είναι απλα το προκάλλημα μιας κρατικής επιλογής, που αντιλαμβάνεται οτι σε συνθήκες αστάθειας, και όλοι καταλαβαίνουμε τι εννοούμε, η κοινωνική συναίνεση οικοδομείται μέσω της στοχοποίησης του “Άλλου”, του “Ξένου”, της μειονότητας. Μόνο έτσι δημιουργείται και επιβάλλεται η ανάγκη για ένα κράτος ασφάλειας που με πυγμή θα προστατεύει τους “πολίτες”

απ’ τον κακό τον έξω κόσμο.

Εκεί που η Υγεία Μετατρέπεται
σε Ζήτημα Δημόσιας Τάξης,

Ο Γιατρός Απέχει δύο Βήματα
από τον Μπάτσο.

Στη συγκεκριμένη υπόθεση γίνεται εμφανές ότι για να επιτευχθεί η ποινικοποίηση και η επιβολή πάνω στα ανθρώπινα σώματα, δεν αρκούν δυο σαδιστές υπουργοί και μερικές ντουζίνες μπάτσοι. Υπάρχει σαφώς η ανάγκη, το όλο θέμα να καλυφθεί από ένα πέπλο επιστημονικότητας και αυθεντίας. Εκεί έρχονται να “προστατεύσουν τον λαό” οι υγειονομικοί κρατικοί μηχανισμοί και οι θεράποντες του ΚΕΕΛΠΝΟ, που με βάση νέα υγειονομική διάταξη διεξάγουν υποχρεωτικές αιμοληψίες, όχι για κάποια επίφαση “πρόληψης” ή “σωτηρίας” αλλά όπως αποδείχτηκε, με επιδίωξη περιθωριοποίησης και καταστολής. Ενδεικτικό της “ευγνωμοσύνης των ασθενών προς τους γιατρούς” -που χώνουν κόσμο φυλακή- το παρακάτω απόσπασμα.

«Η συνεργασία των υπουργείων Υγείας και Προστασίας του Πολίτη πρέπει να συνεχιστεί. Χωρίς την Αστυνομία οι γιατροί του ΚΕΕΛΠΝΟ δεν θα μπορούσαν να κάνουν το έργο τους, αφού απειλούνται με ξυλοδαρμό».
δηλώνει μιλώντας στο «Βήμα» ο κ. Λοβέρδος.

είναι που απλά
ο φόβος φυλαεί τις διαταγές

Όπως αναφέραμε και παραπάνω σε μια συνθήκη όπου οι υποσχέσεις για μια ευημερία και ανέλιξη, αντικειμενικά δεν έχουν αντίκρουσμα ούτε καν σαν τέτοιες, το μόνο που μπορεί να υποσχεθεί ο κρατικός μηχανισμός είναι η Ασφάλεια.

Κι όταν η Απειλή που να νοσηματοδοτεί το αίτημα για ασφάλεια, δεν υπάρχει, αυτή πρέπει να δημιουργηθεί.

Πάνω σε ποιούς θα μπορούσε να γίνει αυτό, παρά στις φιγούρες των αποκλεισμένων ?

Η παραπάνω σχέση προφάνως δεν είναι γραμμική.

Οι αποκλεισμοί δεν είναι αυθύπαρκτοι αλλά δημιουργούνται από κυριαρχικές επιλογές. Είτε λέγονται "παράνομοι" (από κρατική επιλογή) μετανάστες, είτε τοξικομανείς είτε οροθετικές είτε...! και η λίστα συνεχίζεται..

Το αίτημα για Ασφάλεια, έρχεται να προσφέρει απλόχερα, παραπάνω μπάτσους στους δρόμους, με αυξημένη αυτονομία και έφεση στις καγκουριές, νέες τεχνολογίες καταστολής (βαλιτσάκια της ΕΥΠ...) και την ψευδαίσθηση ότι όλα είναι προσωρινά και γίνονται "για το καλο μας".

Για εμάς είναι βέβαιο ότι τα παραπάνω ήρθαν για να μείνουν και να διευρυνθούν, καθώς διογκώνεται το κομμάτι του πληθυσμού που συνειδητά ή εκ των πραγμάτων μετατρέπεται σε εσωτερικό εχθρό. Είτε πρόκειται για νέο-ανέργους είτε για εργαζομένους των 400 ευρώ, είτε για φοιτητές που βλέπουν το παραμύθι της επιστήμης και της αποκατάστασης να καταρρέει, είτε.....

Μέρος 2

“Το αρχαιότερο επάγγελμα δεν είναι η πορνεία .
είναι η σωματεμπορία.”

Kathleen Barry

Το κείμενο αυτό αποτελεί μια πρόχειρη και αποσπασματική προσπάθεια να συμπυκνωθεί με κάποιο τρόπο η κατάσταση που επικρατεί σε σχέση με τα κυκλώματα trafficking στην Ελλάδα και πως κατέληξε ως τέτοια, ως προς τις συνθήκες εγκατάστασης, επιβίωσης και έκδοσης των γυναικών ως προς το ποιοι και πως κινούν την αγορά μέσω της ζήτησης : οι γαμημένοι πορνοπελάτες.

Στην Ελλάδα του 2012 η αγορά της βιομηχανίας του σεξ είναι τεράστια. Εμείς θα ασχοληθούμε μόνο με το κομμάτι της πορνείας της οποίας ο ετήσιος τζίρος υπολογίζεται ότι ξεπερνά τα 900 εκατομύρια ευρώ . Είναι λοιπόν μια πολυκερδέστατη επιχείρηση που ελέγχόμενη κυρίαρχα από διεθνή κυκλώματα σωματεμπορίας (θα επεκταθούμε παρακάτω).

As πάrouμε τα πράγματα από την αρχή. (μια ιστορική καταγραφή)

Έχουν υπάρξει διάφοροι τρόποι διαχρονικά που ελέγχεται η πορνεία και ο καθένας από αυτούς είναι πολύ χαρακτηριστικός για την αντίστοιχη ιστορική περίοδο ανάλογα με τις φάσεις του καπιταλισμού.

αρκετά πριν το 80.

Έτσι ξεκινάμε από τα Βούρλα του Πειραιά, όπου ήταν ένα κρατικό μπουρνέλο – φυλακή, με γυναίκες εσώκλειστες και σε καμία επαφή με την υπόλοιπη ενάρετη κοινωνία, ελεγχόμενες 2 φορές την εβδομάδα από τους γιατρούς και πλήρως εξαρτώμενες από την εξουσία των μπατσών.

Πιο κεί, έχουμε την τρούμπα του λιμανιού όπου αυτή τη φορά η εκμετάλλευση των γυναικών γίνεται από ιδιώτες, πάλι όμως ισχύουν τα παραπάνω χαρακτηριστικά.

Ξεκινάμε λοιπόν από τέτοια μοντέλα για να έχουμε αργότερα μια διάχυση της πορνείας σε ευρύτερες περιοχές, σε τοπικά επίπεδα. Η συνθήκη άλλαξε για τις εκδιδόμενες, κύριο ρόλο τώρα έχουν οι μαστροποί.

Τα χρόνια της δικτατορίας η πορνεία δεν μειώθηκε αλλά εκτοξεύτηκε σημαντικά ο αριθμός της κρυφής πορνείας.

δεκαετία του 80.

Τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης δημιουργήθηκε ένα κενό στην πορνεία στην Ελλάδα.

Το κενό αυτό οφείλεται στην οικονομική ανάπτυξη από την μία, στο μικρό ρυθμό ανανέωσης των εκδιδόμενων γυναικών αλλά και στην ταυτόχρονη αύξηση του αριθμού των πορνοπελατών. Εμφανίζεται ένας νέος τύπος πελάτη που έχει και πολύ περισσότερο κεφάλαιο να διαθέσει και έχει διαμορφώσει και νέες απαιτήσεις.

Δεν τον καλύπτει πλέον η ελληνική «αγορά» και ψάχνει να βιάσει γυναίκες με διαφορετικά φυσικά χαρακτηριστικά, που παράλληλα θα είναι διαθέσιμες για να ικανοποιήσουν οποιοδήποτε γούστο.

Τα ελληνικά κοράκια λοιπόν δεν έχασαν την ευκαιρία και έρχονται σε επαφή με διεθνή δίκτυα για να στρατολογήσουν γυναίκες με τα παραπάνω χαρακτηριστικά.

Έτσι έρχονται και οι πρώτες αλλοδαπές γυναίκες στην Ελλάδα με προορισμό να γίνουν πόρνες. Έρχονται από την Καραϊβική, από την Ταυλάνδη και από την Πολωνία.

Οι μετανάστριες αυτές έρχονται στην Ελλάδα με συνήθως νόμιμο τρόπο, και το ρόλο του συνδέσμου πολλές φορές το παίζουν νόμιμα και ημινόμιμα γραφεία ευρέως εργασίας. Οι γυναίκες αυτές τουλάχιστον στα πρώτα κύματα δεν γνώριαν ότι πρόκειται να γίνουν πόρνες, και πολλές φορές είχαν και άλλη δουλειά (νόμιμη ή παράνομη) πχ ως οικιακοί βοηθοί. Επίσης, μπορεί σε μεγάλο ποσοστό διέμεναν μόνες τους ή πολλές μαζί αλλά ανεξάρτητα από τα κυκλώματα μαστροπίας.

Υπήρχε μια σχετική επιλογή, όσο αυτή μπορεί να υπάρχει μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού, ένας κοινωνικός εκβιασμός σε αυτές τις γυναίκες ανάμεσα στην ανεργία και στην πορνεία. Τουλάχιστον τα πρώτα χρόνια αυτής της δεκαετίας οι ίδιες οι γυναίκες καθόριζαν σε μεγάλο βαθμό τις «υπηρεσίες» που θα προσφέρουν και μια ακόμη αλλαγή είναι ότι έπεσε το ποσοστό τους από τις εισπράξεις εφτασε στο 20-30%.

δεκαετία του 90 και μετά

Τη δεκαετία αυτή αναπτύχθηκε η μαζική προώθηση γυναικών, κυρίως από τη Ρωσία, την Ουκρανία, τη Μολδαβία αλλά και την Αλβανία, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία. Κυρίως δηλαδή από κοινωνίες που είχαν μόλις καταρρεύσει πολιτικά, οικονομικά και πολιτισμικά, με πληθυσμούς σε απόγνωση.

Δεν είναι τυχαίο και δεν μπορούμε να το δούμε ξεχωρά με την γενικότερη αύξηση των μεταναστών εργατών στην Ελλάδα από τις ίδιες χώρες, ένα εργατικό δυναμικό που ήρθε και χρησιμοποιήθηκε σε κάθε λογής οικονομικό κλάδο , για να χτιστεί πάνω του όλη η ανάπτυξη της ευρωπαϊκής και αναπτυγμένης πλέον Ελλάδας

Έτσι λοιπόν οργανωμένα δίκτυα διεθνοσωματεμπορών άρχισαν να προωθούν στην Ελλάδα και στην πορνεία, “ νέους τύπους” γυναικών σε μεγάλους αριθμούς. Για παράδειγμα μέσα σε 3 χρόνια 93-96 ο πληθυσμός των εκδιδόμενων μεταναστριών αυξήθηκε κατά 300%. Τα χρώματα και τα φυσικά χαρακτηριστικά αυτών των γυναικών κάλυπταν τα γούστα του ελληνικής πορνοπελατεία η οποία όχι μόνο αυξανόταν αλλά είχε και ολοένα περισσότερους πόρους να διαθέσει.

Αυτή τη δεκαετία των μπαρ και των μαγαζιών τα οποία απλώνονται σε όλη την ελληνική επαρχία, είναι η πορνεία των ραντεβού και των ξενοδοχείων

Και ενώ όλα τα παραπάνω προσφέρουν αναβαθμισμένες υπηρεσίες και μια άρρωστη απόλαυση στους πελάτες και πάρα πολλά κέρδη στους traffickers για τις ίδιες τις γυναίκες που εκδίδονται μεταφράζονται σε απόλυτη εκμετάλλευση και στον πλήρη καταναγκασμό , σε βασανιστήρια και σε ακρωτηριασμούς (πχ στυρώσεις με κρεμάστες). Είναι αποκλεισμένες πλήρως, έχοντας επαφή μόνο με τους μαστροπούς και με τους πελάτες και ζώντας συνεχώς κάτω από ένα καθεστώς τρόμου.

Το σκηνικό αλλάζει το 2003-04 , η σωματική βία παύει να είναι τόσο κυρίαρχη χωρίς να σημαίνει ότι έχει εξαλειφθεί. Το μέσο ελέγχου των εκδιδόμενων γυναικών είναι ο τρόμος και η ψυχική βία, σε αυτές τις γυναίκες δεν προσφέρεται καμία άλλη πραγματικότητα.. για αυτές δεν υπάρχει καμία άλλη επιλογή. Για να γίνει αντιληπτό για το πόσο δεν έχουν έλεγχο πάνω στο ίδιο τους το σώμα σε γυναίκες θύματα εξαναγκαστικής πορνείας έχει παρατηρηθεί η αδυναμία να προγραμματίσουν την επόμενη εβδομάδα.

Προφανώς οι αμοιβές τους είναι στην καλύτερη σε ποσοστό 10% της μίσθωσης και δεν έχουν κανένα απολύτως λόγο ούτε στο τι ‘υπηρεσίες ‘ θα προσφέρουν , ούτε στην επιλογή του πελάτη ούτε και στο πόσο και με τι ρυθμούς θα εκδίδονται.

Όσες από αυτές τύχει να ξεφύγουν από την εξαναγκαστική πορνεία, βρίσκονται στα δίκτυα του νόμου συνήθως ως παράνομες μετανάστριες καθώς το νομικό πλαίσιο είναι πολύ ρευστό και είναι πολύ δύσκολο να αποδειχτεί ότι μια γυναίκα έχει πέσει θύμα trafficking και εξαναγκαστικής πορνείας.

Από τη σκύλα στη χάρυβδη,
από τον “έμπορο” στον πελάτη

Το trafficking, η μαστροπία και η πορνεία βασίζονται στον σεξισμό που επικρατεί στην εκάστοτε πατριαρχική κοινωνία και εν προκειμένω στην ελληνική. Και αυτό όχι μόνο γιατί στην μεγάλη πλειοψηφία οι εκδιδόμενες είναι γυναίκες ενήλικες και ανήλικες, κυρίως μετανάστριες ,

αλλά κυρίως στο γεγονός ότι ο πελάτης είναι πάντοτε ο άντρας.

Γύρω από τα σώματα των εκδιδόμενων γυναικών στήνεται ένας διπλός ασφυκτικός κλοιός εκμετάλλευσης . έχουμε τον τραπεζικερ από την μία που τις εκμεταλλεύεται οικονομικά αι παράλληλα έχουμε τον πελάτη ο οποίος τις εκμεταλλεύεται σεξουαλικά.

Ο πελάτης κάθε φορά που εκμισθώνει μια πορνική υπηρεσία βιάζει μια γυναίκα . Η ελληνική κοινωνία αναγνωρίζει μόνο σκέλος της εμπορικής συναλλαγής , την αγορα- ενοίκιαση δηλαδή μιας γυναίκας – αντικειμένου αδυνατώντας να αναγνωρίσει την ίδια την εκδιδόμενη ως υποκείμενο που βιώνει την καταπίεση στον πιο ακραίο βαθμό τον βιασμό, στην καθημερινότητα της εξαναγκαστικής πορνείας.

Το "μιασμα" της κοινωνίας το φέρουν οι εκδιδόμενες (οι εκμεταλλευόμενες δηλαδή) και όχι ο πελάτης βιαστής.

Οι γυναίκες αυτές είναι αόρατες για την αγία ελληνική οικογένεια που μια χαρά κάνει τη δουλειά της διαμορφώνοντας συνειδήσεις και αναπαράγοντας εξουσιαστικές σχέσεις, που αντρώνοντας στην τελική τα αγόρια της.

Η αγοραπωλησία γυναικών και ο βιασμός τους αποτελεί την πιο βίαια έκφραση της σχέσης εξουσίας ανάμεσα στα δύο φύλα.

Για όλα τα παραπάνω και για χιλιάδες ακόμα δεν αρκεί ένας αντισεξισμός, πάρεργο, στα χλιαρά πλαίσια ενός "προοδευτικού", ανθρωπιστικού ιδεολογικού πακέτου.

Ο πόλεμος απέναντι στους έμφυλους διαχωρισμούς, ακριβώς όπως και απέναντι σε κάθε καταπίεση και εξουσία, περνάει μέσα από τους βιώματα και τους καθημερινούς μας αγώνες, ένα βήμα την φορά, για να εκβάλει στην στόχο για την συνολική ανατροπή.

Η σιωπή είναι συνενοχή !